

bez uprzedniego przeprowadzenia wyczerpującego badania w celu wykazania, dlaczego wcześniejsze ustalenia nie są już wiążące. Ponadto Komisja powinna wskazać te powody wystarczająco jasno w decyzji wszczynającej procedurę formalną. Alcoa twierdzi, że Sąd błędnie stwierdził, że Komisja mogła wszcząć procedurę formalną bez badania, czy jej pierwotna analiza z 1996 r. straciła ważność. Wcześniejsze ustalenie przez Komisję, że środek nie stanowił pomocy, wywołuje również kwestię, jaka procedura powinna mieć zastosowanie, w sytuacji gdy Komisja decyduje zrewidować sprawę i wszcząć procedurę formalną skierowaną przeciwko danemu środkowi. Z mających zastosowanie przepisów proceduralnych i podstawowych zasad pewności prawa, jak również ochrony uzasadnionych oczekiwań wynika, że w takich okolicznościach należy stosować procedurę badania pomocy istniejącej. Wnosząc odwołanie podnosi, że Sąd naruszył prawo, stwierdzając, że badając taryfy stosowane wobec Alcoa, Komisja słusznie oparła się na procedurze dotyczącej nowej pomocy.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (Chancery Division) (Patents Court) (Anglia i Walia) w dniu 29 maja 2009 r. — Synthon BV przeciwko Merz Pharma GmbH & Co KG

(Sprawa C-195/09)

(2009/C 193/10)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Justice (Chancery Division)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Synthon BV

Strona pozwana: Merz Pharma GmbH & Co KG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów art. 13 i art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92 ⁽¹⁾ zezwolenie na obrót jest „pierwszym zezwoleniem na obrót [...] na terytorium Wspólnoty”, jeżeli zostało wydane na podstawie przepisów krajowych zgodnych z dyrektywą Rady 65/65/EWG ⁽²⁾, czy też dodatkowo zachodzi konieczność ustalenia, że przy wydawaniu przedmiotowego zezwolenia organ krajowy przeprowadził ocenę danych zgodnie z wymogami procedury administracyjnej przewidzianej w tej dyrektywie?
- 2) Czy dla celów art. 13 i art. 19 rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92 wyrażenie „pierwsze zezwolenie na obrót [...] na terytorium Wspólnoty” obejmuje zezwolenia, które zgodnie z prawem krajowym mogą współistnieć z zezwoleniami zgodnymi z dyrektywą Rady 65/65/EWG?

3) Czy produkt, na który zostało wydane zezwolenie na obrót po raz pierwszy w EWG bez zastosowania administracyjnej procedury wydawania zezwolenia, ustanowionej w dyrektywie Rady 65/65/EWG wchodzi w określony w art. 2 zakres rozporządzenia Rady (WE) nr 1768/92?

4) W przypadku odpowiedzi przeczącej, czy dodatkowe świadectwo ochronne wydane dla takiego produktu jest nieważne?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 1768/92 z dnia 18 czerwca 1992 r. dotyczące stworzenia dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych, Dz.U. L 182, s. 1-5.

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 65/65/EWG z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do leków gotowych (Dz.U. L 22, s. 369). Angielskie wydanie specjalne: Seria I Rozdział 1965-1966, s. 24.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Radę ds. Zażaleń Szkół Europejskich w dniu 29 maja 2009 r. — Paul Miles i in., Robert Watson Mac Donald przeciwko Sekretarzowi Generalnemu Szkół Europejskich

(Sprawa C-196/09)

(2009/C 193/11)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Rada ds. Zażaleń Szkół Europejskich

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Paul Miles i in., Robert Watson Mac Donald

Strona pozwana: Sekretarz Generalny Szkół Europejskich

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 234 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że organ sądowy taki jak Rada ds. Zażaleń ustanowiona w art. 27 Konwencji określającej statut Szkół Europejskich ⁽¹⁾ jest objęty zakresem stosowania tego artykułu i ponieważ orzeka w ostatniej instancji, jest obowiązany wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości?
- 2) W razie udzielania na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, czy art. 12 i 39 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie stosowaniu takiego systemu wynagrodzeń, jaki obowiązuje w Szkołach Europejskich, jako że system ten, chociaż wyraźnie odwołuje się do systemu dotyczącego urzędników wspólnotowych, zupełnie nie pozwala na uwzględnienie, w tym z mocą wsteczną, deprecjacji waluty skutkującej utratą siły nabywczej dla nauczycieli oddelegowanych przez władze danego państwa członkowskiego?

3) W razie udzielania na pytanie drugie odpowiedzi twierdzącej, czy różnica sytuacji taka jak stwierdzona między z jednej strony nauczycielami oddelegowanymi do Szkół Europejskich, których wynagrodzenie jest zapewniane jednocześnie przez ich władze krajowe i przez daną szkołę europejską, a z drugiej strony urzędnikami Wspólnoty Europejskiej, których wynagrodzenie jest zapewnione wyłącznie przez Wspólnotę Europejską, może uzasadniać — w obliczu zasad zawartych w wymienionych artykułach i gdy zasady pełnienia obowiązków [personelu oddelegowanego do Szkół Europejskich] odwołują się wyraźnie do regulaminu pracowniczego urzędników wspólnotowych — to, że kursy wymiany zastosowane w celu zapewnienia utrzymania równej siły nabywczej nie są takie same?

(¹) JO 1994, L 212, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Republika Łotewska) w dniu 4 czerwca 2009 r. — Schenker SIA przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-199/09)

(2009/C 193/12)

Język postępowania: łotewski

Sąd krajowy

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schenker SIA

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 6 ust. 2 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 (¹) z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że w razie złożenia wniosku o udzielenie wiążącej informacji taryfowej należy udzielić wiążącej informacji obejmującej jednakowe towary, występujące pod tą samą nazwą handlową, oznaczone tym samym numerem artykułu oraz jednakowe z punktu widzenia wszelkich innych kryteriów odróżniających lub umożliwiających ustalenie tożsamości tych towarów?

(¹) Dz.U. L 253, s. 1.

Odwołanie wniesione w dniu 27 maja 2009 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 10 marca 2009 r. w sprawie T-249/06 Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT i Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(sprawa C-200/09 P)

(2009/C 193/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: H. van Vliet, C. Clyne, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Interpipe Nikopolsky Seamless Tubes Plant Niko Tube ZAT (Interpipe Niko Tube ZAT), dawniej Nikopolsky Seamless Tubes Plant „Niko Tube” ZAT; Interpipe Nizhnedneprovsky Tube Rolling Plant VAT (Interpipe NTRP VAT), dawniej Nizhnedneprovsky Tube-Rolling Plant VAT, oraz Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 wyroku;
- oddalenie skargi w całości;
- obciążenie skarżących kosztami postępowania poniesionymi przez Komisję w ramach niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

PIERWSZY ZARZUT ODWOŁANIA — Stosowanie pojęcia jednego podmiotu gospodarczego w celu określenia ceny eksportowej

Komisja uważa, że Sąd dopuścił się dwojakiego rodzaju naruszenia prawa poprzez stwierdzenie, że: „Według utrwalonego orzecznictwa dotyczącego obliczania wartości normalnej, lecz odnoszącego się również w drodze analogii do obliczania ceny eksportu, podział działalności produkcyjnej i handlowej w obrębie grupy złożonej z odrębnych pod względem prawnym spółek nie może zmienić faktu, że chodzi tu o jeden podmiot gospodarczy, który w ten sposób organizuje całość swej działalności w innych przypadkach wykonywanej przez podmiot, który jest również jednolity z punktu widzenia prawnego”.

Po pierwsze wyrok Sądu dotknięty jest brakiem uzasadnienia, ponieważ w żaden sposób nie wskazuje, w jaki sposób pojęcie tak zwanego jednego podmiotu gospodarczego powinno być również stosowane w drodze analogii przy określaniu ceny eksportowej w celu obliczenia marginesu dumpingu.